

Czwartek, 24 marca 2011 r.

1. przedstawia Radzie Europejskiej pozytywną opinię w sprawie zalecenia Rady dotyczącego powołania Petera Praeta na członka Zarządu Europejskiego Banku Centralnego;
2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie Europejskiej i Radzie.

Procedura dotycząca łącznego wniosku o pozwolenie na pobyt i pracę ***I

P7_TA(2011)0115

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli krajów trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z krajów trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (COM(2007)0638 – C6-0470/2007 – 2007/0229(COD))

(2012/C 247 E/15)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji (COM(2007)0638),
 - uwzględniając art. 63 ust. 3 lit. a) oraz art. 67 Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0470/2007),
 - uwzględniając swe stanowisko z dnia 20 listopada 2008 r. ⁽¹⁾
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 79 ust. 2 lit. a) i b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 9 lipca 2008 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 18 czerwca 2008 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 55 i 56 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0265/2010),
1. przyjmuje swoje stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego projektu lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania jego stanowiska Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 240.

⁽²⁾ Dz.U. C 27 z 3.2.2009, s. 114.

⁽³⁾ Dz.U. C 257 z 9.10.2008, s. 20.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

P7_TC1-COD(2007)0229

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu w dniu 24 marca 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim

[Poprawka 122, o ile nie wskazano inaczej]

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 79 ust. 2 lit. a) i b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

■

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu stopniowego ustanowienia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano środki, które należy przyjąć w dziedzinach azylu, imigracji i ochrony praw obywateli państw trzecich.
- (2) Rada Europejska na specjalnym szczycie w Tampere w dniach 15-16 października 1999 r. uznała potrzebę harmonizacji ustawodawstwa krajowego dotyczącego przyjmowania i pobytu obywateli państw trzecich na terytorium Unii. W tym kontekście Rada Europejska w szczególności stwierdziła, że Unia powinna zapewnić sprawiedliwe traktowanie obywateli państw trzecich przebywających legalnie na terytorium państwa członkowskiego oraz że bardziej zdecydowana polityka w zakresie integracji powinna zmierzać do przyznania im praw i obowiązków porównywalnych do praw i obowiązków obywateli Unii. W tym celu Rada Europejska zwróciła się do Rady o szybkie przyjęcie instrumentów prawnych na podstawie wniosków Komisji. Potrzebę osiągnięcia celów określonych w Tampere potwierdzono **w programie sztokholmskim przyjętym przez Radę Europejską w dniach 10-11 grudnia 2009 r.** ⁽⁴⁾.
- (3) ■ Przepisy dotyczące procedury jednego wniosku służącego uzyskaniu jednego dokumentu, który łączyłby zarówno zezwolenie na pobyt, jak i na pracę, w jednym akcie administracyjnym, powinny przyczynić się do uproszczenia i ujednoczenia ■ przepisów stosowanych obecnie w państwach członkowskich. Takie uproszczenie proceduralne zostało już wprowadzone **w niektórych państwach** członkowskich i zwiększyło skuteczność procedury zarówno dla migrantów, jak i ich pracodawców, a także ułatwiło kontrolę legalności pobytu i pracy migrantów.
- (4) Aby zezwolić na pierwszy wjazd na swoje terytorium, państwa członkowskie powinny być zdolne do szybkiego wydawania jednego zezwolenia lub – jeżeli dane państwo wydaje takie zezwolenia wyłącznie na swoim terytorium – wizy.
- (5) Należy ustanowić zbiór zasad regulujących procedurę rozpatrywania wniosku o jedno zezwolenie. Procedura taka winna być skuteczna i wykonalna, biorąc pod uwagę zwykle obciążenie pracą administracji państw członkowskich, a także przejrzysta i sprawiedliwa w celu zapewnienia osobom zainteresowanym odpowiedniej pewności prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 3.2.2009, s. 114.

⁽²⁾ Dz.U. C 257 z 9.10.2008, s. 20.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2011 r.

⁽⁴⁾ **Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.**

Czwartek, 24 marca 2011 r.

- (6) W prawie krajowym **powinno się określić obiektywne** warunki i kryteria, na podstawie których można odrzucić wniosek o jedno zezwolenie, w tym obowiązek przestrzegania zasady preferencji unijnej, wyrażonej w szczególności w odpowiednich postanowieniach aktów przystąpienia z dnia 16 kwietnia 2003 r. i dnia 25 kwietnia 2005 r. **Każda odmowa powinna być należyście uzasadniona.**
- (7) Jedno zezwolenie powinno być sporządzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich ⁽¹⁾, umożliwiające państwom członkowskim zamieszczenie **dotatkowych** informacji, w szczególności dotyczących zezwolenia na pracę. Nie tylko w jednym zezwoleniu, ale również we wszystkich wydanych przez siebie dokumentach pobytowych państwa członkowskie powinny zamieszczać – również z myślą o lepszej kontroli migracji – informacje dotyczące wszelkich zezwoleń na pracę, niezależnie od rodzaju zezwolenia lub dokumentu pobytowego, na podstawie których danego obywatela państwa trzeciego przyjęto na terytorium państwa członkowskiego i na podstawie których przyznano mu dostęp do rynku pracy tego państwa.
- (8) **Fakt, że państwa członkowskie mają obowiązek określić, czy wniosek o jedno zezwolenie ma być składany przez obywatela państwa trzeciego, czy przez jego pracodawcę, nie powinien wpływać na ewentualne ustalenia wymagające uczestnictwa obu tych podmiotów w procedurze. Państwa członkowskie decydują, czy wniosek o jedno zezwolenie ma zostać złożony w państwie członkowskim miejsca przeznaczenia, czy też z państwa trzeciego. W przypadku gdy obywatelowi państwa trzeciego nie zezwolono na złożenie wniosku z państwa trzeciego, państwa członkowskie dbają, by wniosek mógł zostać przedłożony przez pracodawcę w państwie członkowskim miejsca przeznaczenia.**
- (9) **Przepisy niniejszej dyrektywy, które odnoszą się do dokumentów pobytowych wydawanych w celu innym, niż praca, powinny dotyczyć jedynie wzoru tych dokumentów i nie powinny wpływać na przepisy krajowe ani przepisy UE o procedurach przyjmowania obywateli państw trzecich i procedurach wydawania takich dokumentów.**
- (10) **Przepisy niniejszej dyrektywy w sprawie procedury jednego wniosku i w sprawie jednego zezwolenia nie powinny mieć zastosowania do wiz jednolitych ani długoterminowych.**
- (11) **Termin przysługujący na wydanie decyzji w sprawie wniosku nie powinien obejmować czasu potrzebnego na uznanie kwalifikacji zawodowych ani okresu potrzebnego na wydanie wizy. Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać krajowych procedur uznawania dyplomów.**
- (12) **Wyznaczenie organu właściwego do celów niniejszej dyrektywy nie powinno wpływać na rolę i obowiązki innych organów ani, w odpowiednich przypadkach, partnerów społecznych w odniesieniu do rozpatrywania wniosku i podejmowania decyzji w jego sprawie.**
- (13) **Przepisy niniejszej dyrektywy nie naruszają właściwości państw członkowskich do decydowania o przyjęciu obywateli państw trzecich w celu ich zatrudnienia, w tym do określania ich liczby.**
- (14) Obywatelom państw trzecich będącym w posiadaniu ważnego dokumentu podróży i jednego zezwolenia wydanego przez państwo członkowskie stosujące w pełni dorobek Schengen należy zezwalać na wjazd na terytorium państw członkowskich stosujących w pełni dorobek Schengen i przemieszczanie się po tym terytorium przez okres do trzech miesięcy, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającym wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ⁽²⁾ oraz art. 21 dorobku Schengen – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (konwencja wykonawcza do układu z Schengen) ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

- (15) Ze względu na brak przepisów **Unii**, prawa przysługujące pracownikom z państw trzecich różnią się w zależności od państwa członkowskiego, w którym osoby te pracują, oraz od ich obywatelstwa. Aby wesprzeć dalszy rozwój spójnej polityki imigracyjnej i zmniejszyć różnice w zakresie praw przysługujących obywatelom **Unii** i obywatelom państw trzecich pracującym legalnie w państwie członkowskim, a także aby uzupełnić istniejący dorobek prawny w dziedzinie imigracji, należy ustanowić zbiór praw, w szczególności poprzez określenie obszarów polityki, w których zapewnia się pracownikom z państw trzecich przyjętym legalnie na terytorium państwa członkowskiego, ale niebędącym jeszcze rezydentami długoterminowymi, traktowanie na równi z własnymi obywatelami. Celem takich przepisów jest ustanowienie **minimalnych** równych zasad w całej Unii, uznanie wkładu obywateli państw trzecich pracujących legalnie w państwach członkowskich w gospodarkę europejską poprzez ich pracę i podatki, a także stworzenie zabezpieczenia służącego ograniczeniu nieuczciwej konkurencji pomiędzy obywatelami państw członkowskich a obywatelami państw trzecich, mogącej wynikać z wyzysku tych ostatnich. **Definicja „pracownika z państwa trzeciego” zawarta w niniejszej dyrektywie oznacza, niezależnie od interpretacji pojęcia stosunku pracy w innych aktach prawnych Unii, każdego obywatela państwa trzeciego, który został przyjęty na terytorium państwa członkowskiego, legalnie na nim przebywa i ma prawo do pracy zgodnie z prawem lub praktyką krajową.** [Poprawka 123]
- (16) Wszystkim obywatelom państw trzecich legalnie przebywającym i pracującym w państwie członkowskim powinien przysługiwać przynajmniej taki sam wspólny zbiór praw w postaci traktowania na równi z obywatelami państwa przyjmującego, niezależnie od pierwotnego celu czy podstawy przyjęcia ich na terytorium tego państwa. Prawo do równego traktowania w dziedzinach określonych w niniejszej dyrektywie należy przyznać nie tylko tym obywatelom państw trzecich, których przyjęto na terytorium państwa członkowskiego w celu zatrudnienia, ale również tym, których przyjęto w innych celach i którym przyznano dostęp do rynku pracy danego państwa członkowskiego zgodnie z innymi przepisami krajowymi lub unijnymi, w tym osobom przyjętym zgodnie z dyrektywą Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁽¹⁾, dyrektywą Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie⁽²⁾ lub dyrektywą Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych⁽³⁾.
- (17) Niniejsza dyrektywa nie dotyczy obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi zgodnie z dyrektywą Rady 2003/109/WE⁽⁴⁾, z uwagi na ich korzystniejszy status i korzystanie przez nich ze szczególnego rodzaju dokumentów pobytowych: „zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego WE”.
- (18) Niniejsza dyrektywa nie **dotyczy oddelegowanych** obywateli państw trzecich. **Nie powinno to umożliwiać obywatelom państw trzecich, którzy legalnie przebywają i pracują w jednym państwie członkowskim i zostali oddelegowani do innego państwa członkowskiego, dalszego korzystania z prawa do traktowania na równi z obywatelami państwa członkowskiego pochodzenia w okresie oddelegowania, w zakresie tych warunków zatrudnienia, do których nie ma zastosowania dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług⁽⁵⁾** ■. [Poprawki 122 i 124]
- (19) Niniejsza dyrektywa nie powinna dotyczyć obywateli państw trzecich, których przyjęto na terytorium państwa członkowskiego ■ w celu podjęcia pracy sezonowej, z uwagi na ich tymczasowy status.
- (20) Prawo do równego traktowania w określonych obszarach polityki powinno być ściśle powiązane z prawem obywatela państwa trzeciego do legalnego pobytu i dostępu do rynku pracy w danym państwie członkowskim, które to prawo zapisane jest w jednym zezwoleniu obejmującym zarówno zezwolenie na pobyt, jak i pracę, oraz w dokumentach pobytowych wydanych w innych celach i zawierających informacje dotyczące prawa do podjęcia pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 375 z 23.12.2004, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

- (21) **Warunki pracy w rozumieniu niniejszej dyrektywy obejmują, co najmniej, wynagrodzenie i warunki zwolnienia, bezpieczeństwo i higienę pracy, czas pracy oraz urlop, z uwzględnieniem wszelkich obowiązujących układów zbiorowych.** [Poprawki 122 i 125]
- (22) Kwalifikacje zawodowe uzyskane przez obywatela państwa trzeciego w innych państwach członkowskich należy uznawać tak samo, jak w przypadku obywateli Unii, natomiast kwalifikacje uzyskane w państwie trzecim powinno się uwzględniać w sposób zgodny z przepisami dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾. **Przysługujące pracownikom z państw trzecich prawo do równego traktowania w zakresie uznawania dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji zawodowych zgodnie z odpowiednimi procedurami krajowymi nie wpływa na kompetencje państw członkowskich w zakresie dopuszczania takich pracowników z państw trzecich do swych rynków pracy.** [Poprawki 122 i 126]
- (23) **Pracownikom z państw trzecich** ■ powinno przysługiwać prawo do równego traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego. Działy zabezpieczenia społecznego określono w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽²⁾. Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące równego traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego mają również zastosowanie do **pracowników** przybywających do państwa członkowskiego bezpośrednio z państwa trzeciego. Niemniej jednak na mocy niniejszej dyrektywy nie powinno się przyznawać **pracownikom** z państw trzecich, na których sytuację wpływają aspekty transgraniczne dotyczące różnych państw członkowskich, więcej praw w dziedzinie zabezpieczenia społecznego niż jest to przewidziane w obowiązującym prawie **unijnym**. **Ponadto niniejsza dyrektywa nie powinna przyznawać praw w przypadkach, które pozostają poza zakresem przepisów unijnych, takich jak, na przykład, w odniesieniu do członków rodziny przebywających w państwie trzecim. Niniejsza dyrektywa przyznaje prawa jedynie tym członkom rodziny, którzy dołączają do pracownika z państwa trzeciego w którymkolwiek z państw członkowskich w ramach łączenia rodziny, lub tym członkom rodziny, którzy już legalnie przebywają w państwie członkowskim razem z tym pracownikiem z państwa trzeciego.** [Poprawki 122 i 127]
- (24) **Prawo Unii nie ogranicza prawa państw członkowskich do organizowania własnych systemów zabezpieczenia społecznego. Ponieważ odpowiednie przepisy nie zostały zharmonizowane na szczeblu UE, każde państwo członkowskie powinno samo w swoim prawie określić warunki, na jakich przyznawane są świadczenia z tytułu zabezpieczenia społecznego, a także kwotę takich świadczeń i okres, przez jaki są wypłacane. Wykonując to prawo, państwa członkowskie powinny jednak przestrzegać prawa Unii.** [Poprawki 122 i 128]
- (25) **Państwa członkowskie powinny zapewnić, co najmniej, równe traktowanie obywatelom państw trzecich, którzy są zatrudnieni lub którzy, po przepracowaniu minimalnego okresu, zostali zarejestrowani jako bezrobotni. Jakiegokolwiek ograniczenia równego traktowania w zakresie zabezpieczenia społecznego na mocy niniejszej dyrektywy nie powinny wpływać na prawa przyznane w związku ze stosowaniem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo** ⁽³⁾. [Poprawka 130]
- (26) **Równe traktowanie pracowników z państw trzecich nie dotyczy działań w zakresie szkolenia zawodowego, które są finansowane w ramach systemów pomocy społecznej.** [Poprawki 122 i 129]
- (27) Ponieważ celów **niniejszej dyrektywy**, jakimi są ustanowienie procedury jednego wniosku w celu wydania obywatelom państw trzecich jednego zezwolenia na pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz zapewnienie praw pracownikom z państw trzecich legalnie przebywającym w państwie członkowskim, nie można osiągnąć w sposób wystarczający na poziomie państw członkowskich, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest lepsze osiągnięcie tych celów **na szczeblu Unii, Unia** może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tych celów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 344 z 29.12.2010, s. 1.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

- (28) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, **zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej**.
- (29) **Niniejszą dyrektywę należy stosować, nie naruszając korzystniejszych przepisów zawartych w prawie Unii i instrumentach międzynarodowych.**
- (30) Państwa członkowskie powinny stosować przepisy niniejszej dyrektywy bez dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub inne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną zgodnie, w szczególności, z dyrektywą Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne⁽¹⁾ oraz dyrektywą Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽²⁾.
- (31) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (**nr 21**) w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do TFUE oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu **te** państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie są nią związane ani nie ma ona do nich zastosowania.
- (32) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (**nr 22**) w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i **do** TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana i nie ma ona do niej zastosowania,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia:

- a) procedurę jednego wniosku o wydanie obywatelom państw trzecich jednego zezwolenia na pobyt **w celu wykonywania pracy** na terytorium państw członkowskich, aby uprościć **procedury** ich przyjmowania i ułatwić kontrolę ich statusu, oraz
- b) wspólny zbiór praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim, **niezależnie od celu ich przyjęcia na terytorium tego państwa członkowskiego, w poszanowaniu zasady równego traktowania z obywatelami tego państwa członkowskiego.**

Niniejsza dyrektywa nie narusza praw państw członkowskich do dopuszczania obywateli państw trzecich do ich rynków pracy.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu **art. 20 ust. 1** TFUE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

- b) „pracownik z państwa trzeciego” oznacza obywatela państwa trzeciego, który został przyjęty na terytorium państwa członkowskiego, **który legalnie przebywa w tym państwie członkowskim** i któremu przyznano prawo do pracy **w tym państwie członkowskim zgodnie z prawem lub praktyką krajową; [Poprawka 131]**
- c) „jedno zezwolenie” oznacza **dokument pobytowy** wydany przez organy państwa członkowskiego, zezwalający obywatelowi państwa trzeciego na legalny pobyt ■ na terytorium tego państwa **w celu wykonywania pracy;**
- d) „procedura jednego wniosku” oznacza procedurę prowadzącą, na podstawie jednego wniosku, **złożonego przez obywatela państwa trzeciego lub jego pracodawcę**, o zezwolenie ■ na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego, do podjęcia decyzji w sprawie **tego wniosku o wydanie** jednego zezwolenia.

Artykuł 3

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do:
 - a) obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o prawo do pobytu **w celu wykonywania pracy** na terytorium państwa członkowskiego;
 - b) **obywateli** państw trzecich, **którzy zostali przyjęci w państwie członkowskim w celu innym, niż praca zgodnie z prawem krajowym lub prawem Unii, mają zezwolenie na pracę i otrzymali dokument pobytowy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1030/2002; oraz**
 - c) **obywateli państw trzecich, którzy zostali przyjęci w państwie członkowskim w celu wykonywania pracy zgodnie z prawem krajowym lub prawem Unii.**
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich:
 - a) będących członkami rodzin obywateli Unii, którzy skorzystali lub korzystają z prawa do swobodnego przepływu osób **w Unii, zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich** ⁽¹⁾;
 - b) **którzy – podobnie jak członkowie ich rodziny i bez względu na obywatelstwo – na mocy umów między Unią i jej państwami członkowskimi albo między Unią a państwami trzecimi, mają prawo do swobodnego przemieszczania się na równi z obywatelami Unii;**
 - c) **którzy są oddelegowani;**
 - d) **którzy wystąpili o przyjęcie lub zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego jako pracownicy przeniesieni w ramach danego przedsiębiorstwa;**
 - e) **którzy wystąpili o przyjęcie lub** których przyjęto na terytorium państwa członkowskiego **jako pracowników sezonowych lub pracowników au pair;**
 - f) **którzy są uprawnieni do pobytu w państwie członkowskim w ramach czasowej ochrony lub wystąpili o zezwolenie na pobyt w ramach czasowej ochrony i oczekują na decyzję w sprawie swojego statusu;**
 - g) **którzy objęci są ochroną międzynarodową na mocy dyrektywy 2004/83/WE Rady z dnia 29 kwietnia 2004 w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony** ⁽²⁾, **lub którzy zwrócili się o objęcie ochroną międzynarodową na podstawie wspomnianej dyrektywy i których wnioski nie zostały jeszcze ostatecznie rozpatrzone;**

⁽¹⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

⁽²⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

h) którzy korzystają z ochrony na podstawie prawa krajowego, międzynarodowych zobowiązań lub praktyki danego państwa członkowskiego lub którzy wystąpili o ochronę na podstawie prawa krajowego, międzynarodowych zobowiązań lub praktyki danego państwa członkowskiego i których wnioski nie zostały jeszcze ostatecznie rozpatrzone;

■

i) którzy uzyskali status rezydenta długoterminowego zgodnie z dyrektywą 2003/109/WE;

j) których *odesłanie* zawieszono ze względu na okoliczności faktyczne lub przesłanki prawne;

k) którzy wystąpili o przyjęcie lub zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego, jako osoby pracujące na własny rachunek;

l) którzy wystąpili o przyjęcie lub zostali przyjęci, jako marynarze w celu zatrudnienia lub pracy w jakimkolwiek charakterze na pokładzie statku zarejestrowanego w państwie członkowskim lub pływającego pod banderą państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że rozdział II niniejszej dyrektywy nie znajduje zastosowania do obywateli państw trzecich, którym albo przyznano prawo do pracy na terytorium państwa członkowskiego przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, albo których przyjęto w tym państwie członkowskim w celu podjęcia studiów.

4. Rozdział II niniejszej dyrektywy nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich upoważnionych do wykonywania pracy na podstawie wizy.

Rozdział II

Procedura jednego wniosku i jedno zezwolenie

Artykuł 4

Procedura jednego wniosku

1. Wniosek o jedno zezwolenie ■ składa się w drodze procedury jednego wniosku. Państwa członkowskie ustalają, czy wnioski o jedno zezwolenie powinni składać obywatele państw trzecich, czy ich pracodawcy. Państwa członkowskie mogą również postanowić o dopuszczeniu wniosku dowolnej z tych stron. Jeżeli wniosek ma zostać złożony przez obywatela państwa trzeciego, państwa członkowskie umożliwiają złożenie wniosku z państwa trzeciego lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, na terytorium państwa członkowskiego, w którym obywatel ten jest już legalnie przyjęty.

2. Państwa członkowskie rozpatrują wniosek i podejmują decyzję o przyznaniu, zmianie lub przedłużeniu ważności jednego zezwolenia, jeżeli wnioskodawca spełnia wymogi ustanowione w prawie krajowym **lub unijnym**. Decyzja o przyznaniu, zmianie lub przedłużeniu ważności jednego zezwolenia **jest jednym aktem administracyjnym, łączącym w sobie** zezwolenie na pobyt i pracę.

3. *Procedura jednego wniosku nie ma wpływu na przebieg procedury wizowej, która może być wymagana w związku z pierwszym wjazdem.*

4. *Gdy spełnione są odnośne warunki, państwo członkowskie wydaje jedno zezwolenie tym obywatelom państw trzecich, którzy występują o przyjęcie, i tym spośród już przyjętych obywateli państw trzecich, którzy wystąpili o przedłużenie ważności lub zmianę ich dokumentu pobytowego po wejściu w życie krajowych przepisów wykonawczych.*

Artykuł 5

Właściwy organ

1. Państwa członkowskie wyznaczają organ właściwy do przyjmowania wniosków i wydawania jednego zezwolenia.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

2. Właściwy organ rozpatruje wniosek i podejmuje decyzję w jego sprawie w jak najkrótszym terminie, a w każdym przypadku nie później niż trzy miesiące od daty złożenia wniosku.

W wyjątkowych okolicznościach związanych ze skomplikowanym procesem rozpatrywania wniosku termin określony w akapicie pierwszym można przedłużyć.

Konsekwencje niepodjęcia decyzji przed upływem terminu przewidzianego w niniejszym artykule określone są w prawie krajowym danego państwa członkowskiego.

3. **Właściwy** organ powiadamia wnioskodawcę o swojej decyzji na piśmie, zgodnie z procedurami powiadamiania ustanowionymi w przepisach **krajowych**.

4. Jeżeli informacje **lub dokumenty** załączone do wniosku są **niekompletne zgodnie z kryteriami określonymi w prawie krajowym**, właściwy organ informuje wnioskodawcę **na piśmie**, jakie dodatkowe informacje **lub dokumenty są wymagane, a także może wyznaczyć rozsądny termin na ich przedłożenie**. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 2, ulega wstrzymaniu do czasu otrzymania przez władze wymaganych dodatkowych informacji. **W przypadku niedostarczenia dodatkowych informacji lub dokumentów w wyznaczonym terminie wniosek może zostać odrzucony.**

Artykuł 6

Jedno zezwolenie

1. Państwa członkowskie wydają jedno zezwolenie według jednolitego wzoru określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 i zamieszczają na nim informacje dotyczące zezwolenia na pracę zgodnie z pkt 7.5-9 w lit. a) załącznika do rozporządzenia.

2. **Wydając jedno zezwolenie, państwa** członkowskie nie wydają już żadnych dodatkowych zezwoleń **■** jako dowodu przyznania dostępu do rynku pracy.

Artykuł 7

Dokumenty pobytowe wydane w innych celach niż podjęcie pracy

Wydając dokumenty pobytowe zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1030/2002, państwa członkowskie:

a) zamieszczają w nich informacje dotyczące zezwolenia na pracę, niezależnie od rodzaju dokumentu pobytowego; oraz

b) nie wydają już żadnych dodatkowych zezwoleń **■** jako dowodu przyznania dostępu do rynku pracy.

Artykuł 8

Środki zaskarżenia

1. W pisemnym powiadomieniu dotyczącym wydania decyzji o odrzuceniu wniosku **o wydanie jednego zezwolenia**, odmowie zmiany lub odmowie przedłużenia ważności bądź wycofaniu jednego zezwolenia na podstawie kryteriów **przewidzianych** w prawie krajowym **bądź unijnym** podaje się przyczyny wydania takiej decyzji.

2. Każdą decyzję o odrzuceniu wniosku, odmowie zmiany lub odmowie przedłużenia ważności bądź wycofaniu jednego zezwolenia można zaskarżyć w **danym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym**. W pisemnym powiadomieniu informuje się o **sądzie lub organie administracyjnym, do którego należy złożyć odwołanie, oraz o terminie odwołania**.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

3. **Wniosek może zostać uznany za niedopuszczalny z powodu liczby przyjęć obywateli państw trzecich przybywających do pracy i, na tej podstawie, nie musi być on rozpatrywany.**

Artykuł 9

Dostęp do informacji

Państwa członkowskie **dostarczają obywatelowi** państwa trzeciego i jego **przyszłemu** pracodawcy – **na żądanie – odpowiednich informacji o dokumentach potrzebnych do złożenia kompletnego wniosku.**

Artykuł 10

Opłaty

Państwa członkowskie mogą pobierać od wnioskodawców opłatę **■**. **W stosownych przypadkach państwa członkowskie pobierają opłatę** za rozpatrzenie wniosku zgodnie z niniejszą dyrektywą. **Wysokość takiej opłaty jest ustalana** w sposób proporcjonalny **i może być oparta na kosztach faktycznie wyświadczonych usług rozpatrzenia wniosku i wydania pozwolenia.**

Artykuł 11

Prawa przyznane z tytułu jednego zezwolenia

Gdy jedno zezwolenie zostało wydane zgodnie z przepisami krajowymi, uprawnia ono, w okresie swej ważności, osobę, która je otrzymała, **■** przynajmniej do:

- a) wjazdu **■** i pobytu na terytorium państwa członkowskiego wydającego jedno zezwolenie, **o ile jego posiadacz spełnia wszystkie wymogi warunkujące przyjęcie w świetle przepisów krajowych;**
■
- b) swobodnego dostępu do całego terytorium państwa członkowskiego wydającego jedno zezwolenie, z zachowaniem ograniczeń określonych w prawie krajowym **■**;
- c) wykonywania **określonej** działalności **zawodowej**, do której jest upoważniona na mocy jednego zezwolenia **zgodnie z prawem krajowym;**
- d) uzyskania informacji o swoich prawach związanych z jednym zezwoleniem, przyznanych na mocy niniejszej dyrektywy **i/lub** prawa krajowego.

Rozdział III

Prawo do równego traktowania

Artykuł 12

Prawa

1. Pracownicy z państwa trzeciego, **o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) i c)**, są traktowani na równi z obywatelami **państwa członkowskiego pobytu** w następujących dziedzinach:

- a) warunków pracy, w tym płacy i warunków zwolnienia oraz bezpieczeństwa i higieny pracy;
- b) wolności zrzeszania się i zgromadzeń oraz członkostwa w organizacjach reprezentujących pracowników lub pracodawców lub też we wszelkich organizacjach zrzeszających pracowników określonych zawodów, w tym świadczeń udzielanych przez takie organizacje, bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego;

Czwartek, 24 marca 2011 r.

- c) kształcenia i szkolenia zawodowego;
- d) uznawania dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji zawodowych zgodnie z odpowiednimi procedurami krajowymi;
- e) działań zabezpieczenia społecznego określonych w rozporządzeniu (WE) nr 883/2004; [Poprawki 122 i 132]

■

- f) ulg podatkowych, **pod warunkiem że pracownik jest uznany w danym państwie członkowskim za rezydenta do celów podatkowych**; [Poprawka 122 i 133]
- g) dostępu do towarów i usług oraz dostaw towarów i świadczenia usług dostępnych ogółowi społeczeństwa, w tym do procedur uzyskania zakwaterowania i pomocy **oraz usług doradczych oferowanych przez urzędy pracy, zgodnie z przepisami prawa krajowego, nie naruszając swobody zawierania umów zgodnie z prawem krajowym i unijnym**. [Poprawka 134]

2. Państwa członkowskie mogą ograniczyć zasadę traktowania na równi z własnymi obywatelami:

a) **na mocy ust. 1 lit. c), przez:**

- **ograniczenie stosowania tej zasady do pracowników z państw trzecich, którzy są lub byli zatrudnieni**; [Poprawka 135]
- **wykluczenie pracowników z państw trzecich, którzy zostali przyjęci na dane terytorium zgodnie z dyrektywą 2004/114/WE;**
- **wykluczenie stypendiów i pożyczek na naukę i utrzymanie lub innych zasiłków i pożyczek;**
- **wprowadzenie szczególnych wymogów, w tym wymogu wystarczającej znajomości języka i wniesienia czesnego, zgodnie z prawem krajowym, w odniesieniu do dostępu do kształcenia na wyższych uczelniach i na poziomie powyżej średniego oraz do szkoleń zawodowych niezwiązanych bezpośrednio z konkretnym zatrudnieniem;**

■ [Poprawki 122 i 136]

b) przez ograniczenie praw przyznanych **pracownikom z państw trzecich** na mocy ust. 1 lit. e), **nie ograniczając jednak tych praw w stosunku** do pracowników z państw trzecich, którzy są zatrudnieni lub którzy byli zatrudnieni przynajmniej przez okres 6 miesięcy i są zarejestrowani jako bezrobotni.

Ponadto państwa członkowskie mogą postanowić, że w odniesieniu do świadczeń rodzinnych ust. 1 lit. e) nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich, którzy uzyskali zezwolenie na pracę na terytorium państwa członkowskiego na okres nieprzekraczający 6 miesięcy, do obywateli państw trzecich przyjętych w celu podjęcia studiów oraz do obywateli państw trzecich upoważnionych do wykonywania pracy na podstawie wizy;

■ [Poprawki 122 i 137]

c) **na mocy ust. 1 lit. f) w odniesieniu do ulg podatkowych, przez ograniczenie stosowania tej zasady do przypadków, w których zarejestrowane lub zwyczajowe miejsce pobytu członków rodziny pracownika z państwa trzeciego, dla których występuje on o ulgi, znajduje się na terytorium danego państwa członkowskiego**; [Poprawki 122 i 140]

Czwartek, 24 marca 2011 r.

d) **■** na mocy ust. 1 lit. g), przez:

- ograniczenie stosowania tej zasady do pracowników z państw trzecich, którzy są zatrudnieni;
- ograniczenie dostępu do zakwaterowania.

3. Prawo do równego traktowania, o którym mowa w ust. 1, nie narusza prawa państwa członkowskiego do wycofania lub odmowy przedłużenia ważności pozwolenia na pobyt wydanego na mocy niniejszej dyrektywy, pozwolenia na pobyt wydanego w celach innych niż podjęcie pracy czy też jakiegokolwiek innego pozwolenia na pracę w danym państwie członkowskim.

4. Pracownicy z państw trzecich przenoszący się do państwa trzeciego lub – w razie śmierci takiego pracownika – pozostali przy życiu członkowie rodziny, których miejsce pobytu znajduje się w państwie trzecim, a ich prawa wynikają z praw tego pracownika, otrzymują ustawowe świadczenia z tytułu wieku, inwalidztwa lub śmierci, które wynikają z poprzedniego zatrudnienia pracownika i do których osoby te nabyły prawa zgodnie z prawodawstwem określonym w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, na tych samych warunkach i w tej samej wysokości, co obywatele danego państwa członkowskiego przenoszący się do państwa trzeciego. [Poprawka 141]

Artykuł 13

Korzystniejsze przepisy

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się bez uszczerbku dla korzystniejszych przepisów:
 - a) prawa **Unii**, w tym umów dwu- lub wielostronnych między **Unią** lub **Unią** i jej państwami członkowskimi z jednej strony a jednym lub większą liczbą państw trzecich z drugiej strony;
 - b) dwu- lub wielostronnych umów między jednym lub kilkoma państwami członkowskimi a jednym lub większą liczbą państw trzecich.
2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przyjmowania lub utrzymania przepisów korzystniejszych dla osób, których dotyczy.

Rozdział IV

Przepisy końcowe

Artykuł 14

Podawanie informacji do wiadomości publicznej

Każde państwo członkowskie **podaje do wiadomości publicznej systematycznie aktualizowane informacje dotyczące** warunków przyjęcia i pobytu na swoim terytorium obywateli państw trzecich w celu podjęcia **tam** pracy.

Artykuł 15

Sprawozdawczość

1. Okresowo, a po raz pierwszy do dnia... (*), Komisja **przedstawia** Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich oraz przedstawia propozycje zmian, które uzna za niezbędne.

(*) Dz.U. proszę wstawić datę: 3 lata od dnia określonego w art. 16.

Czwartek, 24 marca 2011 r.

2. Raz do roku, a po raz pierwszy do dnia 1 **lipca** ... (*), państwa członkowskie przekazują Komisji dane statystyczne dotyczące liczby obywateli państw trzecich, którym przyznano jedno zezwolenie w poprzednim roku kalendarzowym, **zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej** ⁽¹⁾.

Artykuł 16

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia ... (**). Państwa członkowskie niezwłocznie prześlą Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie prześlą Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego dotyczących dziedziny objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 18

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich **zgodnie z Traktatami**.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Jeden rok od upływu terminu transpozycji niniejszej dyrektywy.

(1) **Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23.**

(**) Dz.U. proszę wstawić datę: ...